

ПОСТУП

ЧЕТВЕР 24 СЕРПНЯ 2000 РОКУ № 141 (585)

ЦИТАТА ПОСТУПУ

Надії подібні до павутини:
маленькі мухи
застрагають у них,
а великі – прориваються

БЕКОН

Ціна 50 коп.

Китайські раби
судяться з японцями

Стор. 6

Дешеві "форди"
вироблятимуть в
Україні

Стор. 5

Львівська міліція
відкрила сезон
моди

Стор. 2

Продається
телекомпанія
"Студія "1+1"

Стор. 4

Уперше дві
українські
команди в лізі
чемпіонів

Стор. 11

Олігархи зіграли ва-банк

Олександр ШУМЕЛЬДА

МЕТОДИ

Ну що ж, нарешті дочекалися! Дочекалися моменту, коли прихований конфлікт між формальною владою, владою реальною та кланово-олігархічними групами сягнув свого апогею, вихлюпнувшись несподіваними клопотами на голови "неугодних".

Відмова Президента Кучми підписати кадрові пропозиції прем'єра Віктора Ющенка, який, на думку відомого українського політолога Миколи Томенка, пропонував змінити не лише персоналій урядовців, а й усю структуру урядового апарату, призвела до того, що певні політичні сили в країні, опосередковано отримавши "зелене світло", вирішили довести кампанію цькування своїх політичних опонентів до логічного завершення. "Реакція і коментар Президента з приводу чиновників-професіоналів були сприйняті як "генеральна політична лінія" на боротьбу з окремими членами й урядом у цілому", – таку думку висловив директор Інституту політики Микола Томенко. "Видимим" результатом такої боротьби став нещодавній арешт першого заступника генерального директора корпорації "Єдині енергетичні системи України" Валерія Фальковича і, що найголовніше, члена правління ЄЕСУ Олександра Тимошенка, чоловіка віце-прем'єра з питань ПЕК Юлії Тимошенко.

Закінчення – стор. 3

Закінчення – стор. 4

Дев'ять років надії

Олександр ЧЕРНЕНКО

СМУТОК

З усе більшою гіркотою доводиться читати святкові передовиці українських видань останніх років, присвячені Дню Незалежності. Все густіше сочаться зі шпальт мінор, невиправдані надії, незбуті сподівання, а між рядків читається розпачливе: "За що боролись?". Однак, якими б апокаліптичними не виглядали редакційні колонки, завжди знаходилось у них місце, здавалося би, безпідставному оптимізму, і закінчувалися вони неодмінним: "Зі святом вас, дорогі співвітчизники!". Сумніватись у широті цих привітань не доводиться ні на хвилину. Бо чи можна сумніватись у широті тих, кому втрачати вже нічого.

Мова йде, звичайно, про видання, які здатні хоч на який критичне осмислення навколишньої дійсності, а не про "бойові листки", незалежно від того, хто їхні засновники чи власники. Хоча від прочитання пафосних панегіриків Незалежності на сторінках цих "листок"

почуття гіркоти не стає меншим. Але дозволяйте мертвим ховати мерців своїх...

Звідки ж береться мінор у тих, для кого Незалежність – це щось більше, ніж просто черговий привід для чергової п'ятики? Дев'ять років – це насправді багато. Українська держава зазвичай так довго не живе. Принаймні такого вітчизняна історія не пам'ятає з часів перших неандертальців, котрі з'явилися на тутешніх теренах (що би там не казали новоявлені міфотворці, "заслужені" й не дуже). Та й існування цієї держави найближчим часом заперечувати ніхто не збирається – це також очевидно. І рік тут не лише в тому, що однолітки Незалежності вже давно вивчили абетку і тризуб сприймають лише золотим, а не скропленим кров'ю багатьох поколінь (про це вони дізнаються пізніше). Для них Україна – це так само природно, як "есесерівська" дійсність для їхніх батьків (хоч і для тих ця дійсність уже щось на кшталт призабутого сну).

Річ в іншому. Незалежність уже давно стала вигідна всім – за винятком хіба що затятих носіїв портретів Сталіна на демонстраціях. Навіть поводити "черво-

них", попри всю їхню ностальгійну риторіку, стануть нічим, шойно зникне з географічних карт пунктирна лінія українського кордону. Важко уявити, скажімо, Петра Симоненка, "визначного" політика, без двох днів президента великої країни, котрий би безлікою тінно валандався у світі своїх значно харизматичніших російських товаришів. Або Леоніда Грача – керівником обкому звичайної, хай і дуже сонячної, області. За Незалежність "пасть порвуть" і олігархи. Вони навіть мову вивчили рідну. Для них український кордон – це святе. Особливо в тих місцях, де він перетинає енергетичні магістралі. Та і власність українську продавати російським колегам вигідніше, ніж якби ті забирали її задушно. Про владу взагалі не йдеться. Судячи з кількості портретів Президента в кабінетах і на численних культурно-церковно-спортивно-масових заходах, український чиновник виглядає на кілька порядків національно свідомішим, аніж будь-хто з колишніх дисидентів...

Ззовні теж поки що ніхто особливо не загрожує. З простої причини відсут-

ності будь-якого, хоча б імовірного, ворога. Всі друзі, дякувати багатовекторності. Тим безглуздішим виглядає військовий парад на Хрещатику, в якому, до речі, не братимуть участі танки й авіація. Кажуть, що дорого – коштів не знайшли. Сміх та й годі! Раптом завтра війна, а у нас коштів немає?

Закінчення – стор. 3